

# РЕШЕНИЕ

№ 13849

София, 27.10.2011

## В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Първо отделение, в съдебно заседание на двадесет и седми септември две хиляди и единадесета година в състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** АННА ДИМИТРОВА

**ЧЛЕНОВЕ:** ЗДРАВКА ШУМЕНСКА

МИЛЕНА ЗЛАТКОВА

при секретар  
на прокурора

Благовеста Първанова  
Никола Невенчин

и с участието  
изслуша  
докладваното

от председателя АННА ДИМИТРОВА  
по адм. дело № 4115/2011. ☐

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационни жалби, подадени от директора на дирекция "ОУИ", гр. Пловдив, при ЦУ на НАП, и от "Къванч Текс" ООД, гр. Харманли, срещу решение №107/24.01.2011 г. по адм.дело №25/2010 г. на Административен съд - Пловдив.

Касаторът - директор на дирекция "ОУИ", гр. Пловдив, при ЦУ на НАП, обжалва решението в частите му, с които е обявена нищожността на ревизионен акт /РА/ №260900307/12.10.2009 г., издаден от орган по приходите на ТД на НАП - Хасково, потвърден с решение № 843/11.12.2009 г. на директора на дирекция "ОУИ", гр. Пловдив, в частта за данъчен перид м.06.2006 г. относно определен ДДС за внасяне в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 16 425 лв. и лихви за забава в размер на 7 522,97 лв. и е отменен РА в частта относно определен ДДС за внасяне в резултат на допълнително начислен ДДС 90 023,08 лв.

за данъчни периоди м.12.2008 г, м.01.2009 г. - м.04.2009 г. и лихвите върху тях. Касаторът поддържа в касационната си жалба и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, че решението в тези му части е неправилно - необосновано и материалноправно незаконосъобразно, иска отмяната му, присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като изразява становище за неоснователност на другата касационна жалба.

Касаторът - "Къванч Текс" ООД, гр. Харманли, обжалва решението в частта му, с която е отхвърлена жалбата му срещу останалата част на РА. Касаторът поддържа в касационната жалба и в съдебно заседание, чрез процесуален представител, че обжалваната от него част от решението е неправилна - необоснована, материалноправна незаконосъобразна, постановена при съществени съдопроизводствени нарушения, иска отмяната и, отмяна на спорните части от РА и присъждане на разноски, като взема становище за неоснователност на другата касационна жалба. Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационните жалби.

Върховният административен съд, първо отделение, като прецени допустимостта на касационната жалба и наведените в нея отменителни касационни основания, съгласно чл.209 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационните жалба са процесуално допустими, като подадени в срок и от надлежни страни.

**Разгледана по същество, касационната жалба на директора на дирекция "ОУИ", гр. Пловдив, при ЦУ на НАП, е неоснователна.**

За да постанови обжалваните части от решението си, АС е приел за установено, че РА в частта по ДДС за данъчен период м.06.2006 г. е нищожен поради липса на

материална компетентност на издателя му. За същия данъчен период е издаден акт за прихващане или възстановяване /АПВ/ № 12206/10.07.2006 г., с който е възстановен декларираният от дружеството по справка - декларация /СД/ за м.06.2006 г. ДДС в размер на 51 545,58 лв. АПВ е стабилен административен акт, породил права за данъчно задълженото лице, влязъл в сила преди изменението на нормата на чл.129, ал.3 от ДОПК, поради което изменението на установените с този акт данъчни задължения по ЗДДС за м.06.2006 г. може да се извърши само по реда на чл.133 и сл. ДОПК. С оглед разпоредбата на чл.134, ал.1 от ДОПК единствено компетентен да възложи ревизията в тези случаи и да определи издателя на РА е териториалният директор, а в случая те са издадени от нощник сектор "Ревизии и проверки" при ТД на НАП - Хасково . Определянето на издателя на РА от различен от компетентния орган води и до материална некомпетентност на издателя на РА за посочения данъчен период по ЗДДС. АС е отменил частично РА, като е приел, че на жалбоподателя незаконосъобразно е доначислен ДДС в общ размер на 90 023, 08 лв. за данъчни периоди м.12.2008 г, м.01.2009 г. - м.04.2009 г. Стойността, върху която органите по приходите са доначислили ДДС е стойността на стоките по извършени от ревизираното лице вътрешнообщностни доставки /ВОД/ по 11 фактури за "SZWED - POL P.H.", Полша с предмет на доставките - прежда. Налице са всички предпоставки по чл.7, ал.1 ЗДДС и чл.45 от ППЗДДС за признаване на ВОД, поради което дружеството правилно е приложило нулева ставка и не е следвало да бъде начисляван ДДС, както са приели ревизиращите органи. Налице е и спорната между страните предпоставка - полското дружество към момента на осъществяване на доставката е било регистрирано за целите на ЗДДС и е имало валиден идентификационен номер . Обстоятелството, че

полското законодателство изисква за осъществяване на вътреобщностнопридобиване /ВОП/ от полските търговци нарочна декларация и друг номер с префикс PL, специално за осъществяване на ВОП, както и че този номер е бил получен по-късно, са без значение за преценка дали е налице ВОД за българското дружество. Решението е правилно в тези си части. АС правилно е преценил цитирания от него АПВ като стабилен административен акт, пораждащ материални данъчни права за адресата си и тъй като е издаден и влязъл в сила преди влизането в сила на изменението на чл.129, ал.3 ДОПК признатите с него права могат да бъдат изменяни единствено по реда на чл.134 ДОПК. Това е така, защото до влизането в сила на специалната норма - изменението на чл.129, ал.3 ДОПК признатите материални данъчни права следва да подлежат на изменение или отменяне по същия ред, по който и установените данъчни задължения с РА . Правилна е преценката на АС, че определянето на издателя на РА от друг орган, различен от компетния води, води и до материална некомпетност за посочения данъчен период по ЗДДС и съответно до нищожност на тази част от РА. Решението е правилно и в частта относно ВОД. АС правилно е посочил, че ЗДДС и ППЗДДС изискват дружеството - получател да е регистрирано за целите на ДДС в друга страна - членка, което обстоятелство е налице. Специфичните изисквания на полското законодателство за друг идентификационен номер при осъществяване на ВОП са ирелевантни при преценка дали е налице ВОД за българското дружество. Няма изискване в националното ни право дружеството - получател да има специална регистрация за осъществяване на ВОП извън общата регистрация по ЗДДС. Цитираният от касатора Регламент №1793/2003 г. на Съвета в областта на данъка върху добавената стойност и за отмяна на Регламент №218/92 не създава

задължения за въвеждане на втори индетификационен номер по ДДС за държавите - членки, както твърди касаторът. Същият регулира обмяната на информация между данъчните администрации на страните - членки. Регламентът дефинира някои понятия в чл.2 за целите на регламента / тоест за обмяната на информация/, като за понятието "ДДС идентификационен номер" препраща към отменената с Директива 2006/112/ ЕС предходна Директива 77/388/ЕИО, поради което изложените от АС съображения за съдържанието на понятието не противоречат на общностното право.

**Разгледана по същество, касационната жалба на "Къванч Текс" ООД, гр. Харманли, е неоснователна.**

За да отхвърли останалата част от жалбата му, съдът е приел, че останалите декларирани от него ВОД към полски дружества нямат характера на ВОД, тъй като посочените във фактурите полското дружество е с ДДС идентификационен номер, който не е валиден, тоест не е доказано да е регистрирано за целите на ДДС в друга държава - членка според изискването на чл.7, ал.1 ЗДДС. Съдът е приел, че с РА законосъобразно е увеличен финансовия резултат на дружеството на основание чл.23, ал.2, т.13 от ЗКПО /отм./ за 2006 г. със сумата 396 016,55 лв. - сторнирани от дружеството през м.12.2006 г. приходи от продажби на панталони на "Улудаг Текстил" ООД, Турция - свързано лице със жалбоподателя по смисъла пар.1, т.3 от ДР на ДОПК. АС е приел за правилна преценката на органите по приходите, че са налице хипотезите по чл.14 и чл.15, ал.2 ЗКПО, тъй като приходите са сторнирани през м.12.2006 г. без първичен счетоводен документ, който да е основание за операцията, а данъчното кредитно известие /ДКИ/ и споразумителния протокол за намаляване на цената са от следващ данъчен период за целите на ЗКПО - м.02.2007 г. Не е предявявана рекламация за качеството и има разминавания на

данните по споразумителния протокол и ДКИ по кои точно фактури са констатирани нестандартни пантолони и съответно по кои фактури се коригира стойността на стоката. По отношение претенцията на дружеството, че е пропуснало да отрази в ОПР за 2006 г. разходи за амортизации, с които следва да му се намали финансовия резултат, е установено, че разходите за амортизации са надлежно отразени в ОПР и твърдението му е недоказано. Правилно е преобразуван и финансовия резултат на дружеството за 2007 г. на основание чл.78 ЗКПО със сумата 63 627, 21 лв. - приход от положителна курсова разлика по централния курс на БНБ на преоценено задължение в долари по паричен заем в долари, даден от новоприет съдружник през 2001 г. - Ихсан Алкан. При предходната ревизия за предишни периоди с влязло в сила решение на АС - Пловдив, оставено в сила с решение №606/14.012010 г. по адм.дело10626/2009 г. на ВАС, първо отделение съдът се е произнесъл по характера на договора между съдружника и дружеството, решението се ползва със сила на пресъдено нещо и този въпрос не може да бъде пререшен в настоящето производство, каквито са основните оплаквания на жалбоподателя. Решението е правилно и в тази му част. Изтъкнатият от касатора факт, че сам е издал ДКИ, изцяло сторниращи доставките по трите фактури без валиден идентификационен номер, по никакъв начин не сочат, че със същата стока е осъществен ВОД. Правилна е преценката на органите по приходите и съда, че със стоката са осъществени други доставки, за които няма издадени фактури, които са облагаеми с 20 % ДДС, тъй като за тях не са налице предпоставките за облагане с нулева ставка, подлежащи на доказване от жалбоподателя по реда на чл.45, ал.2 ППЗДДС, което същият не е направил. По отношение на увеличението на финансовия резултат със сторнирани приходи без

първичен счетоводен документ, издаден през календарната 2006 г. и при подоробно описаните разминавания в съдържанието на споразумителния протокол и ДКИ, обоснована е преценката, че се касае за сделка между свързани лица, чието изпълнение води до отклонение от данъчно облагане и са налице условията на чл.15, ал.2 ЗКПО/отм./ за увеличаване на финансовия резултат със сторнираните приходи по реда на чл.23, ал.2, т.13 ЗКПО /отм./. По отношение на претенцията за корекции на резултата по ОПР за 2006 г. с допълнителен размер амортизации следва да се посочи, че в ЗКПО /отм./ липсваше задължение за органите по приходите да коригират счетоводни грешки - неначислени разходи, които не са коригирани от дружеството по посочения в нормативните актове ред. Касаторът поддържа, че не оспорва характера на договора за заем, но счита, че счетоводното записване на размера на задължението на дружеството към 31.12.2007 г. има обвързваща доказателствена сила, тъй като счетоводството е редовно водено. Както в предходното дело с влязло в сила решение, така и в настоящето, безспорно е установено, че заемът е в долари, а задължението е осчетоводявано в български лева, без да се отчитат курсовите разлики съгласно т.4.2 от СС 21, поради което е налице счетоводна грешка, която е следвало да бъде коригирана по реда на чл.75, ал.1 ЗКПО, което дружеството не е направило, поради което са налице основанията на чл.78 ЗКПО за корекция на финансовия резултат със сумата на приходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице за 2007 година. Предвид изложеното решението като правилно следва да бъде оставено в сила. На дирекция "ОУИ" не може да бъде присъден допълнителен размер юрисконсултско възнаграждение спрямо приетото за дължимо от

първоинстанционния съд и участващо в определените разноси по компенсация, тъй като първата съдебна инстанция го е определила в пълен размер съгласно чл. 161, ал.1 изр.3 от ДОПК и то е за цялото съдебно производство, а не за всяка съдебна инстанция, както е за адвокатските възнаграждения . Предвид изхода на делото на дружеството следва да се присъдят само част от направените от него разноси за адвокатско възнаграждение в касационната инстанция - пропорционално на отхвърлената жалба на другия касатор, без държавната такса по касационната му жалба / с оглед изхода на делото по нея/, а именно в размер на 330 /триста и тридесет/ лева, платими от дирекция "ОУИ", гр. Пловдив.  
Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК  
Върховният административен съд, първо отделение

### **РЕШИ:**

**ОСТАВЯ В СИЛА** решение №107/24.01.2011 г. по адм.дело №25/2010 г. на Административен съд - Пловдив.

**ОСЪЖДА** дирекция "ОУИ", гр. Пловдив, при ЦУ на НАП, да заплати 330 / триста и тридесет/ лева разноси за производството пред ВАС на "**Къванч** Текс" ООД, гр. Харманли, ул."Гаров район" №8, представлявано от Ихсан Алкан.

Решението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,  
секретар:**

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:**/п/ Анна Димитрова  
**ЧЛЕНОВЕ:**/п/ Здравка Шуменска  
/п/ Милена Златкова

А.Д.